Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ **ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΑΛΛΑΙ**

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΡΡΙΚΟΣ, 35 ἐτῶν. ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ, γυναῖκα του, 30 ἐτῶν.

(Σ' ἕνα μέτρια ἐπιπλωμένο δωμάτιο. Ἡ Γενεβιέβη κάθεται καὶ κεντάει στὸ φῶς τῆς λάμπας. Ἔξαφνα μπαίνει ὁ Ἐρρίκος. Στέκει δειλιασμένος στὴν πόρτα, χωρὶς νὰ τολμᾶ νὰ προχωρήσῃ).

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Ἐσύ!... Ἐσύ, Ἐρρίκε!... Ἐσύ;... Θεέ μου, εἶνε δυνατόν!...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ναί... Ἐγώ... Ἐγώ, Γενεβιέβη... Μοῦ ἐπιτρέπεις νἄμπω μέσα;...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Γιατί ὄχι; πέρασε. *(Ἀφίνει τὸ κέντημά της).*

ΕΡΡΙΚΟΣ. *(δειλιασμένος πάντα).* — Μὲ συγχωρεῖς ποὺ ἦρθα τέτοια ὥρα.... Ἀλλά...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Δὲν εἶνε δὰ καὶ ἀργά.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Κι' ὅμως, ἄλλοτε τέτοια ὥρα κοιμόμαστε...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Ἄλλοτε, ναί... Ἀλλὰ τώρα μένω πολὺ ἀργὰ τὴ νύχτα....

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Κεντᾶς πάντα ἔτσι κάθε βράδυ; Καὶ δὲν κουράζονται τὰ μάτια σου; Ἄλλοτε ὑπόφερες ἀπ' τὰ μάτια σου....

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Ναί. Τὰ πρόσεχα τὰ μάτια μου ἄλλοτε... Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ ἐργαστῶ... Νὰ ἐργάζομαι....

ΕΡΡΙΚΟΣ. *(συγκινημένος βαθειά).* — Φτωχή μου Γενεβιέβη!...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. *(περήφανα).* — Ὤ, σὲ παρακαλῶ... Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὲ λυπᾶσαι... Ἐργάζομαι, ὅπως ἡ περισσότερες γυναῖκες σήμερα....

ΕΡΡΙΚΟΣ. *(βλέπει ἔξαφνα τὴ φωτογραφία του στὸν τοῖχο).* — Ἀ!... Καλή μου Γενεβιέβη!... Ἔχεις πάντα τὴν εἰκόνα μου ἐδῶ...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Εἶνε ὅλα τὰ πράγματα στὴ θέσι τους. Δὲν ἔχω ἀλλάξει τίποτε...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καὶ ὅμως... Ἡ εἰκόνα μου μποροῦσε νὰ λείψῃ.

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Γιατί;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατὶ σοῦ θυμίζει δυνάρεστα πράγματα.

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Ὤ, ὄχι... ὄχι. Κάθε ἄλλο...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Τί θέλεις νὰ πῆς, Γενεβιέβη; Μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν ἀκόμα;

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. *(σὰν νὰ μετάνοιωσι γιὰ τὰ λόγια ποὺ τῆς ξέφυγαν ἀπὸ τὰ χείλη).* — Ἐρρίκε... Δὲν ξέρω... Μοῦ φαίνεσαι σὰν ἀδιάθετος... Θέλεις νὰ σοῦ ἑτοιμάσω ἕνα τσάϊ;....

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ὄχι. Ἄκουσε καλύτερα τί ἔχω νὰ σοῦ πῶ. Ἐρχόμουν ἐδῶ μὲ κάποια δειλία. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μάλιστα φοβήθηκα μήπως μὲ διώξεις. Κι' ἐσὺ μὲ δέχτηκες σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτε μεταξύ μας.

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Σὲ περίμενα πάντα νὰ γυρίσῃς... Καὶ νὰ ποὺ ἦρθες... Λοιπόν, Ἐρρίκε, πές μου. Τί σοῦ συμβαίνει; Φαίνεσαι πολὺ δυστυχισμένος. Τὸ ἤξερα, τὸ προαισθανόμουν ὅτι θἄρθῃς ἔξαφνα μιὰ μέρα σ' ἐμένα, μὲ βαρειά, πληγωμένη καρδιά....

ΕΡΡΙΚΟΣ. *(κρύβοντας τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του).* — Γενεβιέβη... Καλή μου Γενεβιέβη... Ἂν ἤξερες τί μοῦ συμβαίνει... Ἡ Μαρία μ' ἐγκατέλειψε!...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. *(χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά του).* — Φτωχέ μου Ἐρρίκε!...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μ' ἐγκατέλειψε γιατὶ δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ ξοδεύω ἀλύπητα γι' αὐτή.... Μ' ἄφησε κι' ἀκολούθησε ἕναν πλούσιο Ἄγγλο...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Καλέ μου Ἐρρίκε... Πόσο θὰ ὑποφέρῃς!...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Σκέφτηκα νὰ πεθάνω, ναί, νὰ πεθάνω!... Τὸ ἀποφάσισα στὰ σοβαρὰ γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀλλὰ δὲν ξέρω πῶς, ἔξαφνα, συλλογίστηκα ἐσένα. Κάτι μ' ἐτραβοῦσε ἀκατανίχητα πρὸς ἐσένα... Δὲν ξέρω πῶς καὶ γιατί... Ξύπνησαν μέσα μου ἔξαφνα ἡ τύψεις γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα. Ἴσως... Καὶ θέλησα νἄρθω νὰ σ' ἀποχαιρετήσω, πρὶν φύγω γιὰ πάντα ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ἴσως ν' ἀνάτειλε μέσα μου κι' ἡ μυστικὴ ἐλπίδα, πὼς ἐσὺ μόνον μπορεῖς νὰ μὲ σώσῃς. Δὲν ξέρω...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Ἐγὼ τὰ περίμενα ὅλα αὐτά. Κι' ἔτρεμα γιὰ τὴ ζωή σου. Ξέρω τὸν παράφορο, τὸ θερμὸ χαρακτῆρα σου. Καὶ παρακαλοῦσα τὸ Θεὸ νὰ σὲ φωτίσῃ καὶ νὰ σὲ στείλῃ σ' ἐμένα. Πίστευα ὅτι ἔξαφνα θὰ καταλάβαινες τί πρέπει νὰ κάνῃς. Καὶ σὲ περίμενα....

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ἀγαπημένη μου!... Μὲ συγχωρεῖς λοιπόν;...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Σὲ συγχώρησα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή. Ποτὲ δὲν σ' ἐμίσησα. Καὶ σὲ λυπόμουνα, γιατὶ ἤξερα ὅτι θὰ πλήρωνες μιὰ μέρα πολὺ ἀκριβὰ τὴν πρόσκαιρη εὐτυχία σου.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Πολὺ ἀκριβά... Ναί. Μὰ σὲ βεβαιόνω πὼς τώρα, μπροστὰ σ' ἐσένα αἰσθάνομαι ντροπὴ γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Καὶ πρέπει, πρέπει νὰ πεθάνω...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Δὲν θὰ σ' ἀφήσω ἐγὼ νὰ πεθάνῃς. Θὰ κάνω κάθε τι γιὰ νὰ σὲ σώσω. Θὰ βαλσαμώσω μ' ὅλα τὰ φίλτρα τῆς ἀγάπης μου τὴ φτωχή, πληγωμένη σου καρδιά. Καὶ θὰ τὴ γιατρέψω.... Θὰ ἰδῆς....

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Πόσο εἶσαι μεγαλόψυχη. Γενεβιέβη!... Κι' ὅμως σὲ περιφρόνησα... Σοῦ φέρθηκα σκληρά...

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Ὑπέφερα πολύ, εἶν' ἀλήθεια, ἀλλὰ ἔννοιωθα συγχρόνως, ὅτι ἔπρεπε νὰ ζήσω γιὰ σένα. Ὅτι ἔπρεπε νὰ σὲ περιμένω ἐδῶ, μὲ τὴν καρδιὰ πάντα γεμάτη ἀπὸ πίστι κι' ἀγάπη... Γιὰ νὰ μπορέσῃς νἄρθῃς, νὰ γείρῃς τὸ κεφάλι σου, ἔτσι ὅπως τώρα, ἐπάνω στὰ γόνατά μου... Καὶ νὰ μοῦ πῆς τὸν πόνο σου, καὶ νὰ σὲ παρηγορήσω μὲ τὴ στοργή μου...

ΕΡΡΙΚΟΣ. *(φιλῶντας τὰ χέρια της).* — Εὐχαριστῶ!... Εὐχαριστῶ!... Εἶχα τὴ σκληρότητα νὰ σ' ἐγκαταλείψω γιὰ μιὰ γυναῖκα ἀνάξια νὰ φιλήσῃ καὶ τὸ χῶμα ἀκόμα ποὺ πατᾶς. Σ' ἄφησα μέσα στὴ φτώχεια καὶ τὴν ἐρημιά, ἐκτεθειμένη σὲ χίλιους κινδύνους. Κι' ἐσὺ δὲν μὲ μίσησες, κι' ἐσὺ μ' ἀγαποῦσες πάντα καὶ μὲ περίμενες... Σ' ἐπότισα μὲ τὸ θάνατο, κι' ἐσὺ μοῦ δίνεις τώρα τὴ ζωή.... Μὰ πῶς εἶνε πειὰ δυνατὸν νὰ εἶμαι ἐγὼ ἄξιός σου;

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Μὰ αὐτὸ ποὺ λὲς τώρα, αὐτὸ ἀκριβῶς σὲ φέρνει πιὸ κοντὰ σ' ἐμένα. Αὐτὸ σὲ κάνει ὁλότελα ἄξιό μου. Μὲ κατάλαβες, μ' ἔνοιωσες ἐπὶ τέλους. Τί ἄλλο θέλω πειά; Ἤρθε ἡ μεγάλη στιγμὴ ποὺ περίμενα... Ἡ μεγάλη κρίσιμη στιγμή... Ἂς δοξάσουμε τὸ Θεό, γιατὶ σώθηκες. Γιατὶ σωθήκαμε κι' οἱ δυό. Γιατὶ ἂν δὲν ἐρχόσουν σ' ἐμένα, ἔτσι ὅπως σὲ περίμενα, ἂν σκοτωνόσουν, τότε... τότε θὰ πέθαινα κι' ἐγώ!.... *(Ἀγκαλιάζουνται καὶ φιλιοῦνται).*

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ. — Ἄλλοτε ναί, ἀλλὰ τώρα μένω πολὺ ἀργὰ τὴ νύχτα....

πάω, ναί, ἀλλὰ ὅσο ἀργῶ, τόσο ἐκείνη προχωρεῖ στὴν ἀρχαία δόξα της!

Ὁ ποιητὴς εἶχε πλάσει μέσα σὴ φαντασία του μιὰ δική του Ἑλλάδα καὶ πολὺ φοβόταν μήπως ἡ πραγματικότης τὸν ἀπογοητεύσει. Ἄφινε λοιπὸν νὰ ὀργανωθῇ περισσότερο τὸ νεοδημιούργητο κράτος. Μὰ ὁ θάνατος, πρόωρα, ἦλθε νὰ τὸν ἁρπάξῃ κι' ἔτσι ὁ ποιητὴς πὺ ἔψαλε ἄφθαστα τὴ νέα Ἑλλάδα, δὲν πρόφτασε νὰ τὴν ἰδῇ ἀπὸ σιμά.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΟΥΦΕΡΙΝ

Γιὰ τὸν ὀνομαστὸ Ἄγγλο διπλωμάτη λόρδο Δούφεριν, ὁ ὁποῖος ἔχρημάτισε ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν, διηγοῦνται τὰ ἑξῆς χαριτωμένα ἀνέκδοτα:

Ὅταν ὁ Δούφεριν πρωτοπῆγε στὶς Ἰνδίες ὡς ἀντιβασιλεύς, τὶς πρῶτες μέρες γύριζε ἀκατάπαυστα ἔξω, ἐκτεθειμένος στὶς φλογερὲς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου.

Μιὰ μέρα τὸν ἐπλησίασε ἕνας μαχαραγιᾶς καὶ τοῦ εἶπε ὅτι διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ πάθῃ ἀπὸ ἡλίασι ἂν ἐξακολουθοῦσε τοὺς περιπάτους του αὐτούς.

— Νὰ σᾶς πῶ, ἀποκρίθηκε ὁ εὐφυολόγος Ἄγγλος. Δὲν ξέρω τί κακὸ ἔκανα ὡς τώρα στὴ χαριτόβρυτη βασίλισσά μου, ἀλλ' αὐτὴ μ' ἔστελνε διαρκῶς σὲ μέρη ὅπου παγώνει κανεὶς ἀπ' τὸ κρύο. Στὴν ἀρχὴ μὲ διώρισε στὸν Καναδᾶ, ὅπου τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἔτους ἔπρεπε νὰ ζῶ τυλιγμένος μέσα σὲ δέρματα ταύρων. Κατόπιν μ' ἔστειλε στὴν Πετρούπολι, ὅπου πάλι τοὺς ἐννιὰ μῆνες τοῦ χρόνου ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ μεταμορφώνουμε σὲ ἀρκοῦδα. Τώρα λοιπὸν ποὺ βρῆκα εὐκαιρία, γυρίζω ἔξω καὶ ζεσταίνομαι γιὰ ὅλα τὰ κρύα ποὺ πέρασα.

* * *

Ὁ Δούφεριν στὴ νεότητά του ἦταν ἀραβωνιασμένος μὲ μιὰ ὡραιοτάτη Ἰρλανδή, κόρη ἑνὸς πλουσίου γαιοκτήμονος.

Μιὰ μέρα ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς πῆγε στὴν πατρίδα τῆς νύφης γιὰ νὰ τὴν παντρευτῇ.

Σὰν ἔφτασε ἐκεῖ, πῆρε ἕνα ἁμάξι γιὰ νὰ τὸν πάῃ στὸ σπίτι τῆς νύφης.

Στὸ δρόμο ὁ λόρδος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἄγνωστος στὸν ἁμαξᾶ, ἔπιασε μαζύ του κουβέντα.

— Τί νέα ἀπὸ τὸν τόπον σας; τὸν ρώτησε.

— Νά, κρύο ἔχουμε... Ἀ, ναί... Παντρεύεται ἡ μὶς Ἄμιλτον, ἡ ὡραιότερη κοπέλλα τῆς περιφερείας μας, καὶ παίρνει ἕναν λόρδο, σωστὸν οὐραγκοτάγκο....

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ «οὐραγκοτάγκος» γέλασε μὲ τὴν καρδιά του γιὰ τὸ.... κολακευτικὸ ἐπίθετο ποὺ τοῦ κόλλησε ὁ ἀνύποπτος ἁμαξᾶς.